

войска. Цѣлото село било заобиколено отъ войска, черкези и башибозуци. Гѣстъ облакъ димъ се издигалъ надъ запаленитѣ кѣщи.

Неравната борба се продължила цѣли два дни. Много жени и деца били се скрили въ черквата. Отъ черковния дворъ въстаницитѣ дълго време се бранили. Кочо Чистеменски, Спасъ Гиневъ и Спасъ Свѣщарѣтъ като видѣли, какъ свирѣпитѣ турци убиватъ децата, какъ се гаврятъ съ женитѣ, не можали да изтраятъ и сами застреляли въ черквата своитѣ жени и деца и после се самоубили...

БРАЦИГОВО

И Брацигово бѣше единъ отъ главнитѣ пунктове на движението. На 20 априлъ презъ нощта пристигналъ въ селото Василь Петлешковъ, който бѣше депутатъ на събранието въ Оборище. Той известилъ, че Панагюрище е вече на кракъ и имъ донесълъ и прокламация, подписана съ кръвъ. Сѣщата нощъ около 600 въоръжени въстаници излѣзли отъ селото навънъ да пазятъ поглавнитѣ пѣтища.

Брацигово било центъръ на въстанието за много околни български села. Въстаницитѣ си приготвили и нѣколко дървени топове. Въобще може да се каже, че въ Брацигово отбраната е била най-сериозна и най-добре уредена. Освенъ способнитѣ за орѣжие мѣже, тѣ въоръжили и женитѣ. Било разпоредено въ всѣка кѣща да има червенъ пиперъ, за да го хвърлятъ въ очитѣ на турцитѣ, ако нападнатъ кѣщитѣ.

Въ своитѣ сражения въстаницитѣ имали твърде щастливи минути. Въ единъ день тѣ убили шестъ башибозушки знаменосци, ходжата и единъ турски войвода.

Сериозно нападение почнало на 30 априлъ. Башибозуцитѣ били слисани отъ ехтенето на черешовия топъ, който отъ минута на минута ги поздравлявалъ съ своитѣ кантарени топузи.

Тѣй брациговчани се държали цѣли 16 дена. На 5 май вечеръта, когато въстаницитѣ се готвѣли да настѣпятъ, чулъ се силенъ гръмъ отъ турски топъ. Заедно съ тоя гръмъ засвирила и военна музика. Брациговчани били смутени отъ появяването на редовна турска войска добре въоръжена и съ топове...

Свикали събрание и следъ дълги препирни наделѣли чорбаджиитѣ и решили да почнатъ преговори за предаване. Турскиятъ паша взелъ много пари откупъ и поискалъ да му предадатъ и Петлешкова... Въстаницитѣ се сепнали и искали да продължатъ борбата. Но храбриятъ Петлешковъ, за да спаси селото, отишелъ и самъ се предалъ на пашата, като казалъ:

— Азъ съмъ главниятъ виновникъ за всичко станало въ селото!

По заповѣдъ на пашата Петлешковъ билъ туренъ между два голѣми огньове и живъ изгорѣлъ въ най-страшни мѣки за свободата на родината си...

БАТАКЪ

— На колѣне, читатели! Долу шапкитѣ! Напреде ни е Батакъ съ своитѣ развалини! Батакъ, славниятъ и злочестъ Батакъ!

Дали ще се намѣри българско сърдце, което да не трепне отъ произнасянето на това име? — Не вѣрвамъ. Батакъ, историческо мѣсто си ти!